

נבחרתי אבותי

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ויאמר להם יעקב אחי מאין אתם (בראשית כט. ד)

מובא ב'מדרש הגדול' למהר"ד עדני זצ"ל: מכאן אמרו לעולם תהא דעתו שלאדם מעורבת עם הבריות וקורא להם אחים ורעים ויקדים בשלום הכל, כדי שיקדמו אותו מלאכי שלום ומלאכי רחמים מלמעלה. מרגלו בפומיה דאביי לעולם יהא אדם ערום ביראה ומענה רך משיב חמה ומדבר שלום עם אחיו ועם קרוביו ועם כל אדם ואפלו עם גוי בשוק, כדי שיהא אהוב למעלה ונחמד וחביב למטה. אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי שלא הקדימו אדם שלום מעולם, אפלו גוי בשוק, עכ"ל.

ודברים אלו היו מצויים אצל אבותינו הקדושים הקדימו שלום בפנים מאירות ושוחקות, בבית, ברחוב ובכל מקום, ואפילו לילד קטן, ולא המתינו שהשני יקדימם לשלום. ומי שאינו משיב שלום, הרי הוא גוזלו כמובא בגמרא (ברכות ו). ופעם אירע לי שפגשתי אדם מבוגר בתחנת אוטובוס ולא הקדמתי לו שלום מכיון שחשבתי שאינו מבני תימן ויתמה עלי שאני אומר לו שלום (כפי שלצערי נוכחתי מהעבר). אך הוא גער בי, האינך אומר שלום? והייתי צריך לפייסו.

וכשאדם מתנהג באופן זה שדעתו מעורבת עם הבריות ונחמד ונעים להם, כן הדבר משפיע על יוצאי חלציו שהרי הם מתנהגים כמותו ומעשה אבות סימן לבנים. ולזה העניין אני הקטן עדות לדבר, שבכל מקום שאני מסתובב ברחבי הארץ אשר הכירו את אבא מארי חיים ע"ה והרבה הכירוהו, היות והיתה דעתו מעורבת עם הבריות והיה מורגש מאוד בחברה וואף על קברו נחקק 'משמח כל רואיו', מיד היו מפטירים כנגדי, 'אתה ממש מזכיר את אביך' והיתה כוונתם להנ"ל.

ועניין אמירת השלום, אינו רק בחוץ עם אנשים זרים אלא אף כשאדם חוזר לביתו. וגם לא יאמר את זאת באמירה יבשה וקרה, אלא יאמר בשמחה ובנעימה. ויפתח עמהם בדברים, ובפרט עם בני ביתו או לדופקים בדלתו ביתו, לא לחינם אמרו חכמינו (אבות פ"א מט"ז) 'זהו מקביל את כל האדם בסבר פנים יפות'. וכשהאדם חביב על בני ביתו ולא בגלל שמפנקים במיני מגדנות ובטיוילים ובוויתורים או בחיבוקים ונשיקות, אלא בגלל נעימותו והארת פניו, מחפשים הילדים את קרבתו למאוד, ונדבקים אליו ונפתחים לדבר עמו החבוי במעמקי לבם, וקל לו לעזורם ולחנכם. ואף הם יתנהגו כמוהו והיו אהובים למעלה ונחמדים למטה.

אך בדורינו זה דבר זה צריך זהירות יתירה ורבה, מפני הרוחות הזרות הנושבות ללא הרף. השלום הראשון שיאמר לילד אחד או אדם אחד שאינו מתנהג בדרך שאנו חפצים שילדינו התנהגו או שהוא חשוף לדברים שאיננו חפצים שילדינו יהיו חשופים, עלול להסתיים באסון גדול ב"מ. התחברות הילד לאותו גורם בגלל שלום חביב שנאמר. ולעבור על פני אדם ללא שלום כלל, הוא אינו מן הנימוס ולא לפי שורת ההלכה ומלבד הרשע שכבר נאמר עליו 'אין שלום אמר ה' לרשעים' (ישעיה מט. כב). על כן כיום צריך לחנך את הילדים לומר שלום חביב רק למי שאנו מכירים ועליו סומכים, אך לאדם זר שאין אנו מכירים טיבו ומעשיו, יש לומר שלום אך לא בנעימות וחביבות שתגרור המשך שיחה עמו.

כמו כן יש להרגיל את הילדים שלא לכולם אומרים שלום גם אם הם צדיקים וחסידים. כגון: שאין איש אומר שלום לאשה וכן אין אשה אומרת לאיש, וכמובא בשע"ה (אבה"ע סי' ר"א ה"ח) וז"ל: אסור לשאול בשלום אשה כלל, דהיינו לומר לה 'שלום עליך' או 'שלום עליכם' כנהוג בין איש לרעהו. וקל וחומר שאסור לומר 'מה שלומך' או 'כיצד שלומך' (וכן 'איך את מרגישה', וכיוצא בזה) וכו', עכ"ל. יעו"ש עוד הרבה פרטים. שדברים אלו מביאים להרגל עבירה. ומי שאינו רגיל בדברים אלו מקטנות קשה לו הדבר מאוד לכשיגדיל, הן מפני הרגלו והן מפני שלא נעים לו כי רגילים שהיה מתנהג אחרת. והמקפיד בכל זה יראה שלום לו ולבני ביתו מאדון השלום ששמו שלום.

פניני הלכה

השתמשות בשעון מעורר חשמלי או ע"י בטריה בשבת מתוך שו"ת עולת יצחק למרן הגר"י רצאבי שליט"א (ח"ב סי' קט"ז שאלה ד')

שאלה: כשאני מכון שעון מעורר מערב שבת קודש שיפעל בשבת ויעירני משנתי, האם אין חשש שאכבה אותו בעודו פועל?

תשובה: בשעון מעורר חשמלי, או ע"י בטריה, אעפ"י שאסור להפסיק את הצלצול כי מנתק בזה את המעגל החשמלי, אך אין לגזור גזירות מדעתינו שלא להפעילו שמה יפסיקנו. אך אם זה מצוי אצלך מתוך חוזק השינה לקום לכבותו ולחזור לישון, צריך אתה להמנע, או להרחיקו מן המיטה שע"י תספיק בנתיים להתעורר מחבלי השינה:

יתגדך משיפע בריכה העליונה, האיש אשר רב פעלים הוא לתורה ולתעודה, אשר מסייע לקידום התלמוד תורה, והוא בעיר אשר סופרים היא רבה, הרב **מנחם צדוק** יצ"ו. ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה, ויראה בריכה רבה בעמלו, וירבה גגולו בתלמידים העוסקים בתורה לשמה, ויהיה כל זרעו קדושים וטהורים בדרך ישראל סגא.

מחידושי רבותינו

מתוך ספר ארוזי לבנון
למוהר"ר חיים סנוואני זצ"ל

ענף אחים (ח"א)

פתרונות לפרשת 'תולדות'
אחודה חידה! יעקב, בגימטריא 182
כמנין שבע פעמים שם הוי"ה.
הזוכה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: הרב סאלם עראקי

אזרחי חידה!
אמרה פעם אחת בחייו אבנים
ואם מדי שנה בשנה אומרים
אות כמה וכמה פעמים בחייו
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

להצלחת

כל תורמי התלמוד
תורה יהיבטושב"י

כולנו בני איש נחנו, בניס אנחנו וכו'. אמרו רבותינו ז"ל, לא נחרב בית שני אלא בעוון שנאת חנם וכו'. ולכן עכשיו בגלותינו, אין לנו נגאלים אלא כשנחיה באחודה, וצריך להתרחק מהמחלוקת, כי גדול מאד ענשה. וידוע מה גרמה המחלוקת לקרח ועדתו. ואף על פי שהיה גדול הדור ומשבט לוי, אפילו הכי לא נטרד אלא בעוון המחלוקת. וכי אשתו הטעתו, כידוע מרבנותינו ז"ל (סנהדרין פרק אחד עשר). כי הנשים בס קינא דפלוגתא (פירוש, קץ המחלוקת), ויש ביניהם שנאת חנם בין אחת לחברתה, יותר מהאנשים. והוא מצד זוהמא שהטיל הנחש בחוה. והנחש היה שונא לאדם הראשון ולאשתו ומתקנא בהם בלי שום סיבה, שלא עשו לו כלום, אלא ששנאתו היתה להם שנאת חנם. ולכן נמצאת המחלוקת בין אנשים יותר מבאישי, משום דהיא זוהמא מכשכשא במעדה. והנשים הם הם גרמה בניזיוקין ליתן (נ"א לשום) מחלוקת בין האנשים, כי חוה הטעתה לאדם לאכול מן העץ על ידי טעות הנחש שהטעה לה, ולכן האשה היא מטעה (ומכרחת) לאיש לעשות מחלוקת, על ידי אותה הזוהמא דמכשכשא בגו מעהא, המטעה לעשות מחלוקת.

ולכן המחלוקת היא רעה מאד (כי אינה מתעוררת אלא מצד זוהמת נחש הנחשת, שהוא היצר הרע המטעה האדם על ידי זוהמת הנחש שבתוך האשה). כי הנה נודע, שבית דין של מטה איז מענישין אלא משלש עשרה שנה ולמעלה, אבל בית דין של מעלה אין מענישין אלא מעשרים ולמעלה. נמצא שגבי קרח היה בהיפך, שאפילו טף ויונקי שדים אבדו (אף על פי שעדיין לא הגיעו לכלל עונשים, בין שלמעלה בין שלמטה), כמובא ברש"י דפרשת קרח. והכל להודיענו חומר המחלוקת.

וגדול הוא השלום, ושנאו המחלוקת, כמובא ברש"י זלה"ה אצל אנשי דור הפלגה. ללמדך שמי שהוא אוהב שלום ורודף שלום ומתרחק מהמחלוקת, הוא מתקן היסוד שהוא סוד שלום (כמו שנאמר ולא יכלו דברו לשלום, כלומר שהשבטים לא יכלו לדבר עם שלום שהוא היסוד שהוא סוד יוסף. ולכן נענשו השבטים ונתגלגלו בעשרה הרוגי מלכות, כי פגמי ביסוד חס ושלום). ומי שהוא (נ"א כי מי שהוא) בעל מחלוקת, פוגמו חס ושלום. (והשבטים פגמו בו חס ושלום, כי רצו לעשות מחלוקת עם יוסף שהוא סוד יוסף. ולכך נתגלגלו בעשרה הרוגי מלכות. ולכך נהרגו רבי עקיבא וחביריו על ידי המלכות, כי אימא תבעת עולבונה דברה.)

ואמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין פרק ראשון) האיי תגרא דמי לצינורא דבדקא דמיא, כיון דרווח רוח. ופירש רש"י, כשהנהר גדל, פעמים שהוא יוצא לשדות שעל אגפיו כעין ניגרים וצינורות קבוצים. ואם אינו סותמו, הולך ומרחיב ואינו יכול לסתמו. והיינו דקאמר קרא פוטר מים ראשית מדון. כלומר, ראשית מדון ומריבה, דומה לפוטר מים. והיינו כי כשיש מחלוקת ומריבה, אם אין אחד מהמחליקים סותם את פיו מלדבר, אז המחלוקת עולה יותר ויותר כאש להבה.

ופירש הרב המחבר ספר מעיל שמואל (הלכות משא ומתן) על ענין האי תגרא וכו' (כפי פירוש רש"י), שהענין, שאות מי"ם של מחלוקת אין לה פתח (גדול) רק פתיחה קטנה מלמטה, כך הוא ריש תגרא (פירוש, מחלוקת). אחר כך הוא מתרבה, ונעשית פתח כמו ח'. אחר כך מתלהב אש המחלוקת עד למעלה, וזהו אות למ"ד. אחד כך למטה עד התהום, וזהו קוף". אחר כך נמשך לזמן גדול, וזהו תי"ו בשתי רגלים. ואות וא"ו שבאמצע, הוא מטה המחלוקת, המתהפך לנחש, והוא יותר מעבודה זרה, ע"כ.

אבל אפשר לומר לעניות דעתי, שאות וא"ו של מחלוקת, היא מורת על מה שכתבנו, שמי שהוא בעל מחלוקת, הוא פוגם ביסוד, שהיסוד וא"ו זעירא, כנודע מהזוהר הקדוש ופרשת בראשית דף י"ח ע"א ז"ל, מתחת השמים, ו' זעירא. ועל דא ו"ו, חד שמים (שהוא התפארת) וחד מתחת השמים (שהוא יסוד, שהוא תחת התפארת הנקראת שמים) וכו'. וזוהר הקדוש מלא מזהו.

ונמצא שאם חס ושלום בשעת המחלוקת כל אחד אומר מלה, אז ודאי שזה מביא אבק, וזה מביא צרור, וזה מביא טיט, והגדר עומד. כי האותיות שמוציא האדם מפיו, הם נקראים אבנים, שהאותיות הם מכונים בשם אבנים (כמובא בספר יצירה סוף פרק רביעי ז"ל, שתי אבנים בונות שני בתים, שלש אבנים בונות ששה בתים וכו'. ואבנים הנז', הם לרמוז על האותיות. כי על ידי המחלוקת נבנים עולמות של הקליפות, כי הם אוהבים אותה). ואז המחלוקת רובה חס ושלום.

גם צריך לזיז מלשון הרע. שאם לשון הרע בין החברים, וכל שכן בעת שיש ביניהן מחלוקת, אז המחלוקת עולה. ואמר שלמה המלך ע"ה (משלי כ"ו) באפס עצים תכבה אש, ובאין נרגן ישתוק מדון. ופירש רש"י כלומר ששני דברים אלו שוין. כשם שבאפס עצים תכבה אש, כך באין נרגן של לשון הרע המסכסך בעלי ריב (שהיא המחלוקת), ישתוק מדון.

עוד אמרו רבותינו ז"ל, אין העולם מתקיים אלא בשביל מי שבולס פיו בשעת מריבה, שנאמר תולה ארץ על בלימה. ועל כן צריך האדם שאפילו אם יקלוהו ויבוזהו בני אדם, יכפה יצרו ולא ישמע לו, ואז תהיה חכמה לו, כמו שנאמר גם אויל מחריש חכם יחשב. כלומר שאפילו אם הוא אויל, אלא שבשעת המחלוקת מחריש, שאינו משיב לאדם המקללו והמבזוהו, אפילו הכי חכם יחשב.

עוד דע, והוא, כי הנה שם הוי"ה הוא רמוז בפיו של אדם, יו"ד בגרון, וא"ו בלשון, ה"א ה"א בשני שפתים. נמצא שאם האדם דיבר בדבר שלא כהוגן, כגון בדברים בטלים או מחלוקת או נבלות הפה וכיוצא בו, אז חס ושלום פוגם בשם הוי"ה. וגדול עונו מנשוא, מפני שפגם בשם הוי"ה שהוא עצמות כל השמות, שכל השמות לגבי שם הוי"ה, הם ככנפים וענפים שמתפשטים ממנו. המשך בשבוע הבא אי"ה בל"ג

לרפואת הנפש והגוף לתמר
אפרת בת יחיא בשכחע"י

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת
מרדכי בן דוד אוחנה
ז"ל תנעב"ה

לעילוי נשמת
מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכון, תנעב"ה

מהליכות אבותינו

דביקות בבורא עולם

הקשר התמידי אשר היה לאבותינו עם בורא עולם היה תמידי בכל עת ובכל שעה. הן בתורה ובמצוות הן בתפילה והן בדבור השגור על פיהם. צרות רבות וגזרות קשות ותלאות נוראות הן ציבוריות והן אישיות היו מנת חלקם. אך המרגוע והפורקן שלהם היה דביקותם בבורא עולם, ידעו שתמיד יש להם לאן לפנות לאבא ששומע תמיד. לכן לא רק במלות הפסוקים היו שופכים לבותיהם אלא אף בשירה, היו מחברים שירים היוצאים מן הלב בבקשותיהם לקונם וצורם. להלן אחד מהשירים שחיבר הרב יחיא בן אברהם רדעי זצ"ל, מובא בספר 'זכר צדיק' עמ' כ"ג (עם תרגומו כמובא שם).

שיר כולל תפילת יחיד ורבים

(סימן אב סאלם אלרדאעי)

אב סאלם יקול עקלי תפכר, פי ד'א אלזמאני זאדו עלינא אלפכר.
פז'

(אבי שלום יאמר שכלי מחשב בזה הזמן גברו עלינו המחשבות (כלומר הדאגות).

סלם עלינא מן אהואל אלזמאנא, ותזיל מנא ען כל מנכר. פז'
שמור עלינו מפגעי הזמנים ותסיר ממנו את כל דבר רע.

אנא אלודי סלח נא לכל פשעי, למענך אלי שגיאותי תכפר. פז'

לאני צעיף אלעקל, וקלבי צאר משגל, ואנא עלי וקתי בקיתו מפתכר. פז'

(כי אני חלש בשכלי ולבי נשאר עסוק ואני על עתותי נשארתי מחשב. (בכאן הוא מרגיש את כאב לבו על אשר טרדות הזמן ושנוי המצבים בכל העתים וכנגד הכל דאגת הפרנסה כל אלה היו גרמא בנייקן שלא יכל לעשות את כל מה שלבו חפץ לעשות).

מהר והחישה, לישע צאן משה, בריתך אל תנשה, וחטאותינו תכפר.
פז'

אשדד ואייד ולדן לאבראהם, לא יבתלי באלהם, ואלצילם ואלכדר.
פז'

חזק ואמץ ילד לאברהם לבל יחלש בדאגות ובמצוקות ובדיכאון.

לך אני מודה וגם מתודה, ואקרובה תודה, חלבי לך לקטר. פז'

ראייך טלבתה אין כוכן מעינא, ואחפ' בנייא ולדן ואבכאר.
פז' (לפי עניינו אחר שוב שכך תרגומו: השגחתך בקשתי שתהיה עמדי, ושמור ילדי הבן הבנות. (כנראה שחבר שיר זה בעוד שהיינו לפני הנישואין לפי דקדוק מלת ואבכאר. שפירושה הבתולות, או לתיקון הסוגר של הפ').

דודי שלח גואל לקבץ עמך ישראל, הפזורים בכל כפר. פז'

אנת אלאלה אדי מחד (מא אחד) סואך, אגית עבדך מן אעדאיה קד צ'גר. פז'

(אתה האלודים שאין זולתך הושע עבדך מבין אויביו המעציבים אותו).

עשה נא למען בן אשר נעקד כצאן, קבל ברצון תפלתנו וכפר.
פז'

יא רב אגית' שעבך, ומד גודך, בחק אסמך אלמעצ'ם אלג'פור.
פז'

ויהי בבוקר והנה היא לאה (בראשית כט. כה)

ופרש"י: ויהי בבוקר וכו' - אבל בלילה לא היתה לאה, לפי שמסר יעקב סימנים לרחל, וכשראתה רחל שמכניסין לו לאה אמרה עכשיו תכלם אחותי, עמדה ומסרה לה אותן סימנים.

כתב הרש"כ: עיין מ"ש רש"י שמסרה לה סימנים ע"ש ולא מצאתי מה הם סימנים אלו, אך אח"כ שמעתי מה"ר דוד כסן ז"ל שהם תנוך השמיעה כי שמעתי ולא אבין עד נקי יהיה לביתו שנה אחת כאשר תרתי בלבי למשוך ביין התורה והשני מצאתי בספר אור ישראל דף ק"ב ע"ב כי הוזכר לאשה כשירה שבעת שיבא אליה תחבק בתנוך און אשה ובהן רגליו וידיו כדי שיסתלקו מעליו שדים המביאין לו תאוה גופנית שאז אינה לשם שמים והן הן הסימנים שמסר יעקב לרחל להתחיל לאחוז לו בבהן רגליו ואח"כ ידיו ואחר כך תנוך אונן, והשתא אתי שפיר ונכון, ושם פירש רש"י שבהן הוא אגודל, ובפרק ואף בגמרא מגילה דף י"ג שלשון רש"י זה משם מכל מקום לא מצאתי מה הן.

(מחידושי הרש"י למהר"ש כרף זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

די באמירה

מעשה שהיה הרב הצדיק ר' יוסף דוד אלחדה ביום השוק בהגדה (שם מקום), והלכו עם ת"ח בדרך, והיה רחוק מהבית, על כן ישבו בצל ליד איזה קיר לאכול, הוא עם כמה סוחרים. בא צעיר אחד גוי שונא יהודים, עלה למעלה על הקיר והתחיל להשתין עליהם, והם אוכלים.

הסתכל עליו הרב ואמר לו, מה אתה עושה?

ענה לו הגוי, משתיין. אמר לו הרב, תמשיך להשתין.

הצעיר המשיך להשתין ללא הפסקה. הלך בדרך והיה משתיין כל הזמן, בא לבית והיה משתיין, טנף את כל הבית. הוציאו אותו החוצה והמשיך להשתין.

שאל אותו אביו, למה ככה אתה משתיין כל הזמן. הילד סיפר לאביו שהוא השתיין על היהודים, והחכם שלהם אמר מה אתה עושה, אמרתי אני משתיין, אמר לי תמשיך להשתין זה הכל.

מיד הערבי הלך לרב מתוך כעס, וטען עליו שהוא כישף את בנו, ודרש ממנו שיתיר לו את הכישוף.

אמר לו הרב, תאמר לבנך שיפסיק להשתין.

עשה הערבי כדברי הרב ומיד בנו הפסיק להשתין. שלושה ימים לא יכל הבן להשתין, והיה מרגיש שעוד מעט הוא מתפוצץ.

באו השכנים לגוי ואמרו לאבי הבן. במקום שתלך לבקש סליחה מהרב של היהודים, הלכת לאיים עליו. זה לא נימוס שבנך רואה זקנים אוכלים, והוא הלך להשתין עליהם, ובמקום שתלך תבקש מהם סליחה, שיתיר לבן שלך, עוד הלכת לאיים עליו שהוא מכשף??!!

מיד הרגיש הערבי שהוא טעה. לכן הלך והביא כבש, וקנה בחמשה ריאל קאת, ולקח עמו אנשים והלך לרב. השתטח לפניו והביא את הילד, ועקד אותו לפני הרב. כולם בקשו מהרב שיסלח לו.

הרב התיר לבנו, ונתרפא במקום. מאותו היום לא העיז שום גוי לעשות שום רעה לישראל.

(תולדות הרשב"י ח" דף קט"ט)

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

חכמי תימן

הרב **שלום** בן שלום **שמן** זצ"ל סגן ראש ישיבת מהרי"ץ ובנו הרב יוסף. נולד בשנת ה'ת"ר נפטר בשנת תרס"ה בעת הרעב הגדול הידוע בשם "חזות אלנפר" בהיותו בן שישים וחמש שנים, האב היה ידוע בין יהודי צנעא בכינויו "הרב" כיהן כסגן ראש הישיבה הגדולה בצנעא ישיבת מהרי"ץ, סמכותו המוסרית והרוחנית היתה גדולה. כתבו עליו שהוא היה מגדולי חכמי הישיבה, תקיף בהוראותיו ובהכרעותיו, אף האב בית דין הרה"ג סלימאן צאלח נהג שלא לפסוק שום פסק בטרם נועץ בו.

מצע

"משננים תורה בשמחה רבה" ממשך... ותלמידים רבים ממשיכים לשנן בע"פ אלפי פסוקים ומשניות, ואף רכשו פרסים רבים מהנקודות אשר צברו. (בתמונות חלק מהזוכים)

או חברותא או מיתותא

התודה...

הברכה...

לאדם היקר במעלה, אשר אל הכלים נבא, והוא שותף להחזקת התורה, לחוק מסורת אבותינו הנאמנה, ואף מעשה אחרים להיות מתמכר התורה בדרך ישראל סבא ה"ה **שלום עמרן** הי"ד יאריך ה' ימיו בטוב ושנותיו בנעימים, ויראה כל זרעו וזרע ישרים ותמימים הולכים בדרכי אבותינו הקדושים יראים ושלמים, אין פרץ ואין יוצאת לעד ולעולמי עולמים, עם אשר עושר וכבוד ללא גבול ומיערים, וקול שמחה וששון מבתיהם יהיו נפוצים ולרחובות משמיעים, אכ"ר.

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

לזשיק

יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה